

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V.D.H.**, narozen dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: ...
zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2018 č. j. MV-29124-6/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2018 č. j. MV-29124-6/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo k odvolání žalobce dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změněno rozhodnutí Ministerstva

vnitřní, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“) o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ze dne 20. 12. 2017 č. j. OAM-20836-18/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), takto: „Žádost se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 14. 8. 2017, neprodlužuje, neboť cizinec předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“ Prvostupňovým rozhodnutím bylo původně o žádosti žalobce rozhodnuto tak, že I. dle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., ve znění platném do 14. 8. 2017, a II. dle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. ve znění platném do 14. 8. 2017 se zamítá žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

Žalobní body

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná se dopustila nesprávného právního a skutkového posouzení věci, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezrušila. Správní orgány žalobci vytýkaly, že měl předložit doklady, v nichž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti. Zpochybňovaly platební výměr, který žalobce předložil k prokázání svých příjmů, i další doklady prokazující jeho příjmy. Žalobce má za to, že si správní orgány osobují pravomoci jiných orgánů, které jim zákon nesvěřuje, a k nimž nejsou oprávněny. Pokud se správní orgány domnívají, že zde jsou nesrovnalosti v oblasti daňového účetnictví, měly dát podnět příslušnému orgánu k prošetření. Je nepřijatelné, aby si správní orgán posuzoval otázky, které mu zákonodárce nesvěřil. Postup správních orgánů zde jde naprosto jednoznačně v rozporu s ústavněprávní zásadou enumerace veřejnoprávních pretenzí, která je stanovena v čl. 2 odst. 3, ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava (dále jen jako „Ústava“) a v návaznosti na Ústavu v rozporu § 2 správního řádu.
3. Žalobce dále poukazoval na to, že správní orgán postupoval v rozporu s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal, že předložené doklady neodpovídají skutečnosti. Žadatel doložil příjmy, které jsou ve výši dostatečné, jak je vyžaduje zákon o pobytu cizinců. Předložil také platební výměr, tedy veřejnou listinu vydanou příslušným finančním úřadem. Správní orgán nemá žádnou pravomoc hodnotit relevantnost těchto příjmů, od toho jsou zde příslušné orgány, kterým zákon tuto pravomoc svěřil. Na podporu tohoto názoru žalobce odkázal na rozhodnutí žalované v jiné věci vydané dne 7. 6. 2017 pod č.j. MV-48288-6/SO-2017.
4. Žalobce dále uvedl, že o své účetnictví se nestará sám, ale zajišťuje mu je jiná osoba. Podnikání navíc provozuje s kolegou, který také vlastní prostor, ve které žalobce podniká. Správní orgány by tedy mohly mít jisté pochopení, že se mohou mezi účetními doklady a výsledkem žalobce vyskytnout určité nesrovnalosti. Ty však nejsou způsobeny nekalým úmyslem žalobce, nýbrž danou situací, kterou již při svém výsledku správnímu orgánu vysvětlil. Účetnictví mu zajišťuje někdo jiný a v době jeho nepřítomnosti prodej zajišťoval jeho kolega. Je tedy zřejmé, že dané nesrovnalosti nevznikly na základě žalobcova úmyslu. Došlo k nim zřejmě na základě chyby osoby, která se starala o jeho účetnictví. O tom však žalobce nevěděl a chyby si nevšiml.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaná pochybila, pokud i přes shledání nezákonného postupu správního orgánu I. stupně toto rozhodnutí nezrušila. Sama žalovaná totiž fakticky konstatovala, že zamítnutí žádosti žalobce podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s

odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo nezákonné. Namísto zrušení prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci k dalšímu řízení správnímu orgánu prvního stupně však žalovaná toto rozhodnutí změnila, čímž žalobce zkrátila na jeho právech. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu totiž platí, že „*jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.*“ Žalobce se domnívá, že při vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně by tak mohlo dojít k odlišným skutkovým závěrům, které by poukázaly na nezákonnost postupu správního orgánu v souvislosti s oběma výroky prvoinstančního rozhodnutí.

6. Žalobce má dále za to, že správní orgány se dostatečným způsobem nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobce. Dle žalobce představuje výčet uvedený v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Správní orgán musí rovněž vždy posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí ve vztahu k okolnostem daného případu podle § 2 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí je v daném případě nepřiměřené okolnostem, a to kvůli nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého života. Žalobce žije v České republice již od konce roku 2006, tedy přes 11 let. Za tu dobu si zde již vybudoval zázemí v podobě sociálních vazeb a legitimní živnostenské činnosti. Na území ČR se nikdy nedopustil trestné činnosti. Nejsou vůči němu evidovány žádné nedoplatky na zdravotním pojištění ani pojistném na sociální zabezpečení. Tyto okolnosti jsou nepochybně natolik významné, aby prokázaly, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřiměřené. Žalobce se neprovinil ničím závažným, pouze došlo k nejasnostem kvůli tomu, že mu účetnictví vede jiná osoba a při podnikání spolupracuje s kolegy.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. *K žalobnímu bodu žalobce, že správní orgány nemají pravomoc k rozporování pravdivosti skutečností uvedených v daňovém přiznání s odkazem na rozhodnutí č. j. MV-48288-6/SO-2017 ze dne 7. 6. 2017, žalovaná uvedla, že skutkový stav v případě žalobce byl zjištěn bez důvodných pochybností. Ve věci MV-48288-6/SO-2017 ze dne 7. 6. 2017 šlo o případ, kdy dotčený účastník řízení měl podávat účelové daňové přiznání, část výdajů ponížít a zatajovat obchodování s určitým druhem zboží. Jedná se tak o skutkově odlišný případ než u žalobce. V případě žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že účastník řízení nedosahoval fakticky uvedených příjmů, když sám ve výsledku uvedl, že jeho příjem z podnikání nebyl tak vysoký, jak je zahrnut v jeho účetnictví (73.480 Kč), ale zhruba o 23.000 Kč nižší - tedy 50.000 Kč. Po konfrontaci účastníka řízení s jeho výpovědí ohledně příjmů v prosinci roku 2016 účastník řízení uvedl, že jeho příjem byl 7.000 Kč Z účetních knih však vyplývá v měsíci únoru 2016 hrubý příjem ve výši 32.416 Kč, v měsíci březnu hrubý příjem ve výši 40.924 Kč a v měsíci dubnu 2016 hrubý příjem ve výši 37.492 Kč. Příjem účastníka řízení v roce 2016 tak byl prokazatelně a bez dalších pochybností cca nižší než ten, který deklaruje na základě předložených dokladů. Na základě skutkových zjištění tedy bylo jednoznačně prokázáno, že deklarovaný příjem účastníka řízení neodpovídá skutečnosti.*

8. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30A 36/2017-46 ze dne 30. ledna 2018, kterým byla zamítnuta žaloba cizince ve věci jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Soud přisvědčil názoru správního orgánu I. stupně i žalované, že správní orgány jsou oprávněny činit si úsudek o tom, jakým způsobem je cizinec v návaznosti na svůj povolený účel pobytu zapojen do výdělečné činnosti, pakliže nepřekračují svoji pravomoc např. ukládáním sankcí, přičemž pro jejich závěry hraje cizincova vlastní výpověď tak důležitou roli, že již z ní samé může správní orgán dovozovat (ne)plnění účelu pobytu, pokud cizinec nevyvine další aktivitu k prokázání plnění účelu svého pobytu s cílem unést břemeno důkazní. Žalovaná má za to, že uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni je aplikovatelný také na případ žalobce a žalovaná je schopna si učinit úsudek o tom, zda údaje uvedené v žádosti, konkrétně doložená výše příjmů, odpovídají skutečnosti. Taková úvaha nezasahuje do kompetence finančního úřadu nebo jiného věcně příslušného správního orgánu, jelikož se nejedná o rozhodnutí o přestupku či jiném správním deliktu na úseku daní apod. Žalovaná posuzuje splnění podmínek pro udělení, příp. prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ověření správnosti údajů doložených k žádosti o takový pobyt patří zajisté do pravomoci žalované a správního orgánu I. stupně, jelikož ty jsou nejen oprávněny, ale i povinni posuzovat všechny zákonné náležitosti a podmínky pro udělení pobytového oprávnění. Žalovaná zastává názor, že na základě provedeného výslechu a spisového materiálu je schopna a oprávněna učinit v této věci úvahu a posoudit, zda deklarovaná výše příjmu žalobce odpovídá skutečnosti.
9. K námitce ohledně změny výroku žalovaná uvedla, že důvod pro postup dle § 90 odst. 1 písm. c) odůvodnila ve svém rozhodnutí a doplnila, že důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 327/1999 Sb. považovala za nadbytečný pro bagatelní a jednorázové porušení povinností ze strany žalobce. Žalovaná nepřistoupila ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu, že skutkový stav vztahující se k výroku rozhodnutí ad I. (ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. ve znění platném do 14. 8. 2017) považuje za jednoznačně prokázaný a v této věci se shoduje s právním názorem správního orgánu I. stupně, že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastníka řízení.
10. K dalším námitkám žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí č. j. MV-29124-6/SO-2018.

Jednání před soudem

11. Účastníci při jednání setrvali na tvrzeních uvedených v žalobě a ve vyjádření k žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
13. Žaloba není důvodná.
14. Soud vycházel z následujících zákonných ustanovení. Podle ust. 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 v návaznosti § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 „zamítne ministerstvo žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu,

jestliže cizinec k žádosti předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“

15. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobce podal u správního orgánu dne 1. 8. 2017 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná. Součástí spisu je platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 ze dne 11. 5. 2017 č. j. 588898/17/2401-50522-404944, kterým byla žalobci ze základu daně ve výši 173.610 Kč vyměřena daň ve výši 1.200 Kč. Výzvou ze dne 28. 8. 2017 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k předložení dokladů, na základě kterých bylo sestaveno žalobcovo daňové přiznání za rok 2016 a dokladu, které prokazují podnikatelskou činnost žalobce na území ČR v roce 2017. Žalobce následně správnímu orgánu předložil soubor listin obsahující daňové doklady, daňové přiznání k dani z příjmů za rok 2016, účetní deník, výdajové doklady, příjmové doklady. Ve správním spisu je dále založen protokol o výsledku žalobce ze dne 11. 10. 2017, ze kterého vyplývá, že se žalobce v průběhu svého výsledku vyjadřoval ke své podnikatelské činnosti, k výdělkům za rok 2016 a k některým předloženým účetním dokladům. Žalobce byl rovněž dotazován na svůj pobyt ve Vietnamu.
16. Správní orgán I. stupně následně dne 20. 12. 2017 pod č. j. OAM-20836-18/DP-2017 vydal rozhodnutí, kterým v bodě I. rozhodl o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání tak, že: *„Žádost se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., ve znění platném do 14. 8. 2017, neprodlužuje, neboť cizinec předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“* Ve výroku II. správní orgán rozhodl takto: *„Žádost se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. ve znění platném do 14. 8. 2017, neprodlužuje, neboť žadatel v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem.“* Uvedený výrok č. I. odráží správním orgánem zjištěný stav, kdy žalobce ke své žádosti předložil účetní doklady, které neodpovídají skutečnosti, neboť příjmy deklarované v těchto dokladech a příjmy tvrzené žalobcem při výsledku jsou odlišné a tento rozdíl je způsobilý ovlivnit výsledek řízení, jelikož tím, že si žalobce uměle navýšil příjmy, tak formálně splňuje jednu z podmínek pro vyhovění žádosti, kterou je prokázání dostatečných finančních prostředků k pobytu na území. Výrok č. II pak správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že žalobce při své výpovědi vypovídal nepravdu o době jeho pobytu mimo území České republiky a že chtěl zamlčet jeho skutečné podnikatelské aktivity v roce 2016. Žalobce svou nepravdivou výpověď porušil povinnost vyplývající z ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je účastník řízení povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Žalobce rovněž porušil povinnost stanovenou v ust. § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců, za což mu byla v průběhu řízení uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč. Správní orgán měl za to, že opakovaná nepravdivá výpověď, úmyslné uvádění zavádějících informací, maření činnosti správního orgánu a jeho uvádění v omyl je důvodem pro zamítnutí žádosti, neboť žadatel záměrně jednal s cílem obrátit výsledek správního řízení ve svůj prospěch a porušil tak povinnost stanovenou mu zákonem, přičemž z ust. § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se žadateli povolení k pobytu nevydává, pokud žadatel v uplynulých pěti letech poruší povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců.
17. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal. O odvolání rozhodla žalovaná dne 16. 4. 2018 pod č.

j. MV-29124-6/SO-2018 tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila, a to tím způsobem, že z výrokové části rozhodnutí vypustila výrok č. II a ponechala nadále pouze výrok následující znění: „*Žádost se zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ves pojení s § 37 odst. 2 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 14. 8. 2017, neprodlužuje, neboť cizinec předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*“ Žalovaná vypuštění výroku č. II z výrokové části rozhodnutí odůvodnila tím, že účastník řízení nebude touto změnou nikterak zkrácen na svých procesních právech, neboť provedenou změnou není žalobci ukládána žádná povinnost a důsledek rozhodnutí, tzn. zamítnutí žádosti, bude stále stejný. Žalovaná se domnívá, že změna rozhodnutí by měla mít přednost před rušením rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Dle žalované lépe odpovídá nový výrok zjištěnému skutkovému stavu. Ust. § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se vztahuje na závažná, případně opakovaná porušení povinností, avšak v případě žalobce se jednalo o jednorázové porušení povinnosti bagatelního charakteru, které není samo o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti. Ve vztahu k výroku I. žalovaná shledala, že správní orgán I. stupně nepochybil, postupoval správně, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce do žádosti předložil podklady o výši příjmů, které neodpovídají skutečnosti. Žalovaná se rovněž zabývala námitkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a dospěla, stejně jako správní orgán I. stupně, k závěru, že rozhodnutí nebude s tímto ustanovením v rozporu.

18. Soud posoudil věc následovně.

19. Žalobní námitku, kterou žalobce brojil proti nesprávnému postupu žalované v odvolacím řízení spočívajícím ve vypuštění jednoho z důvodů neudělení povolení k pobytu - výroku č. II z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud shledává nedůvodnou. Rozhodným ustanovením pro posouzení postupu žalované je **§ 90 odst. 1 správního řádu**, který umožňuje odvolacímu správnímu orgánu naložit s rozhodnutím, které je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, celkem třemi způsoby: a) může rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, b) může rozhodnutí zrušit a věc vrátit na první stupeň, nebo c) **může napadené rozhodnutí změnit**. Změnu ovšem nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. K otázce změny napadeného rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení se vyjádřil již Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2018 č. j. 6 As 286/2018-34, kde uvedl: „*Oprávnění odvolacího orgánu změnit prvostupňové rozhodnutí uznával již Nejvyšší správní soud v době první republiky (srov. Ondruš, R. a kol.: Správní řád. Komentář. Praha: LINDE Praha, a.s., 2003, s. 516-520). Při pohledu na současnou právní úpravu ve správním řádu je zřejmé, že i nadále jde o přípustný způsob, jak řešit vady napadeného rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Podle odborné literatury by dokonce mělo jít o řešení preferované. Jinými slovy, pokud je změna napadeného rozhodnutí z hlediska zákona přípustná, měl by ji odvolací správní orgán provést a neuchylovat se ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 449 - 462). Doktrína odůvodňuje tento náhled odkazem na apelační princip, na němž je odvolací řízení ve správním řádu založeno. Zrušení rozhodnutí by mělo představovat krajní prostředek, jen když nelze jinak, např. když rozhodnutí nelze přezkoumat pro jeho nesrozumitelnost, ze spisového materiálu jsou zřejmé takové nedostatky při zjišťování stavu věci, jež by vedly k rozsáhlému dokazování před odvolacím správním orgánem, prvostupňové řízení vedla podjatá oprávněná úřední osoba, nebo když změně*

rozhodnutí brání zákonné důvody (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 502 - 512). *Další důležitý argument pro upřednostnění změny napadeného rozhodnutí před jeho zrušením představuje zásada ekonomie řízení zakotvená v § 6 odst. 2 správního řádu, podle níž správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podle některých autorů by proto zrušení rozhodnutí pouze z formálních důvodů při existenci dostatečného množství podkladů pro změnu rozhodnutí v odvolacím řízení mohlo být dokonce hodnoceno jako nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup zakládající odpovědnost státu za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci (např. Vedral, J.: *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 770 - 775).*“ (zvýraznění doplněno krajským soudem). S uvedeným názorem se krajský soud ztotožňuje. V postupu žalované dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého žalovaná vypustila z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně výrok č. II, kterým byla žalobcova žádost zamítnuta pro porušení povinnosti žalobce stanovené zákonem tím, že žalobce nevypovídal pravdivě, krajský soud neshledává procesní pochybení. Vypuštěním jednoho z výroků, ve kterém správní orgán uváděl druhý důvod pro zamítnutí žádosti o žalobcově žádosti, nemohlo dojít k dotčení na právech žalobce a nemohla mu být způsobena ani žádná újma. Vypuštění tohoto výroku je ku prospěchu žalobce, a proto nelze souhlasit s žalobcem, že byl postupem žalované dotčen na svých právech. Žalovaná rovněž v rámci odvolání vycházela ze stavu zjištěného správním orgánem I. stupně, aniž by doplňovala jakékoli další podklady do spisu, a žalobce tedy nemůže být dotčen ani v tom směru, že by nebyl seznámen s obsahem správního spisu. Žalobci rovněž postupem žalované nebyla uložena žádná další povinnost, a rovněž proto nelze usuzovat na porušení práv žalobce. V neposlední řadě je nutno uvést, že žalovaná svůj postup, kterým dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vypustila výrok II. z výrokové části správního rozhodnutí I. stupně, náležitě odůvodnila. V daném případě bylo z výše uvedených důvodů a rovněž z důvodu procesní ekonomie namístež užití § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a nikoli ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, jak se mylně domnívá žalobce, a proto soud shledal námitku nedůvodnou.

20. Žalobce dále namítal, že správní orgány při posuzování výše žalobcových příjmů si osobovaly pravomoci finančního úřadu, které jim zákon nesvěřuje. Pokud měl správní orgán za to, že jsou nesrovnalosti v účetnictví žalobce, měl dát podnět příslušnému orgánu k prošetření. S uvedeným žalobcovým názorem krajský soud nesouhlasí. Pochybnosti o výši žalobcova příjmu za rozhodné období jsou jednou ze základních skutečností, která přímo ovlivňuje důvodnost či nedůvodnost žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a proto je na správním orgánu I. stupně, aby se otázkou posuzování příjmů zabýval. Tuto svou povinnost správní orgán I. stupně splnil. Pokud se správní orgán I. stupně při svém rozhodování zabýval hodnověrností podkladů a obsahem platebního výměru ze dne na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 ze dne 11. 5. 2017 č. j. 588898/17/2401-50522-404944, pak tento postup není v rozporu se zákonem, neboť správní orgán pracoval s platebním výměrem jako s veřejnou listinou a nepřezkoumával výsledek platebního výměru, který stanovil konečnou výši základu daně a vyměřené daně, ale víceméně poměřoval věrohodnost předložených dokumentů ve vztahu ke skutečnostem, které se v platebním výměru uváděly jako podklad pro stanovení základu daně. Tyto důkazy, které měly správní orgány k dispozici a jsou obsahem správního spisu, byly podpořeny výpovědí žalobce o výši jeho příjmů a v kontextu závěru o tom, že se diametrálně rozcházejí údaje, které byly uvedeny v dokumentech předložených spolu se žádostí žalobce, pak byly tyto

skutečnosti důvodné pro to, aby správní orgány dospěly k tomu, že náležitosti, které byly podstatné pro posouzení žádosti, neodpovídaly skutečnosti. Závěrem lze konstatovat, že správní orgán je oprávněn posoudit, zda předložené doklady odpovídají skutečnosti, což správní orgány v daném případě také učinil a dospěl k závěru, že předmětné doklady skutečnosti neodpovídají, a proto žádost zamítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019 č. j. 7 Azs 75/2019-31 či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2006 č. j. 52 Ca 17/2006-39). V daném případě nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce, že správní orgány by měly mít pochopení pro určité nesrovnalosti v účetních dokladech, neboť účetnictví mu zajišťoval jeho kolega, se kterým podniká. V daném případě, jak bylo uvedeno výše, z výsledku žalobce vyplývá, že příjmy uvedené v daňovém přiznání či platebním výměru jsou v rozporu s příjmy skutečnými, které žalobce uvedl při výsledku. Pro správní orgán však není rozhodné, kdo takové nesrovnalosti způsobil či zavinil. Odpovědnost jde v takovém případě vždy za žalobcem, neboť zákon nedává správnímu orgánu možnost posoudit důvody pro případnou liberaci žalobce. Žalobce jakožto podnikatel je plně odpovědný za vedení svého účetnictví a záleží čistě na něm, do koho vloží svou důvěru a komu vedení účetnictví svěří.

21. Nedůvodná je rovněž žalobcova námitka ohledně nesprávného a nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí správních orgánů je totiž zřejmé, že se správní orgány předmětnou otázkou zabývaly, a to správní orgán I. stupně na str. 7 a 8 svého rozhodnutí a žalovaná na str. 10 napadeného rozhodnutí. Argumentace správních orgánů je v daném případě dostatečná a odpovídá zákonem stanoveným požadavkům. Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, sice obsahuje výčet kritérií, které by měl správní orgán zvážit při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince, avšak správní orgán nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As 109/2013-34). Správní orgány se při posuzování přiměřenosti zaměřily na žalobcovy rodinné příslušníky, kteří pobývají na území Vietnamu, a rodinný život tak nemůže být napadeným rozhodnutím narušen, dále uvedly, že s ohledem na žalobcův pobyt na území Vietnamu, nemohou být vazby se zemí původu zpřetrhány, a proto nemůže být rozhodnutí nepřiměřené. Žalovaná se pak při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zabývala rovněž případnými zdravotními důvody, které by mohly bránit vycestování žalobce z území, a dále uvedla, že samotná délka pobytu žalobce na území ČR a odvádění zákonných plateb na pojištění není důvodem pro prodloužení oprávnění. V daném případě je nutno konstatovat, že správní orgány se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně a zvážily všechny okolnosti, které by v případě žalobce mohly mít negativní vliv na jeho soukromý a rodinný život. V neposlední řadě je nutno zmínit, že ani sám žalobce žádné další negativní a nepřiměřené dopady, kromě těch, kterými se zabývaly správní orgány, netvrdil. Námitka je tedy nedůvodná.
22. Žalobu soud shledal nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Náklady řízení

23. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.

ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 23. 10. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu